

Vøkur rødd í vakrari ljóðmynd

Ov nógvir málara-
oyðileggja
málningin, segði
ein. Men hóast
Kristina Bærendsen
hevði stóran bólk
aftrat sær, var talan
um eina frálíka
framførslu, har øll
kendu sín leiklut

UMMÆLI

Petur Háberg
petur@sosialurin.fo

Eitt tað besta við at um-
mæla, er at lurta eftir ein-
um bólki ella einstaklingi,
sum tú ikki hevur stórvegis
vónir til og síðani verða
tíkin á bóli.

Fríggjakvøldið var tað
Martin í Grund, sum var
stóra yvirraskilsi, og leyg-
ardagin var tað Kristina
Bærendsen.

At hjálpa sær á palli
hevði Kristina ein stóran
bólk. Tríggir strúkarar,
tríggir kórsangarar, bass,
gittar og trummur. Hetta
sá eitt sindur stórt út og tí
ivaðist man í, um hetta fór
at hanga saman. Tíverri er
tað ofta so, at jú fleiri fólk
eru á palli, tess fleiri trupul-

leikar eru, og ljóðið líður í
síðsta enda.

Men hesin fordómurin
var skjótt dripin og jarð-
aður, tí framførslan var
heilt einastandandi góð.
Alt riggaði sum tað
skuldi.

Groovaðu ólógliga væl

Brandur Jacobsen, trumm-
ur, og Eyðun Johannesen,
bass, lögdu ein fastan og
væl sitandi botn. Serliga í
lagnum ‘Tú hevur virði
stórt’ groovaðu teir ólóg-
liga væl.

Rúni Eysturlið kryddaði
við smakfullan gittarspæli,
og strúkararnir komu við
sínnum pena ískoyti inni-
millum. Kórsangararnir
bakkaðu Kristinu væl upp
og góvu henni friar teymar
til at improvisera.

Sum heild slættaði bólk-
urin Kristinu gøtur og gav
henni góðar karmar. Øll
kendu sitt tilfar, sín leiklut
og komu við sínnum listar-
liga ískoyti. Ein fullförd
og samstundis ikki ov full
ljóðmynd.

Gávurik genta

Fyrsta lagið bygdi seg
spakuliga upp. Við bongo-

Kristina syngur eins væl og hon er vøkur

Mynd: Álvur Haraldsen

trummu, tjanti og strúkar-
um var tað okkurt etniskt
yvir tí. Ein spennandi og
forkunnug byrjan.

Restin av framførsluni
var meiri stílrein. Mest
poppur, men eisini eitt
bluegrass lag sníkti seg
inn. Fjølbroytt, men ikki
vilst.

Kristina hevur ein sera
stóra og vakra rødd. Og
hevur ein í huga hennara
unga aldur, so kundu tú
ikki annað enn lata teg
bergtaka.

Hon syngur púra reint
og ger nakrar vælsitandi
krúllur innímillum, sum
vísa, at her talan um eina
fantastiska songkvinnu
við eini lovandi framtíð.
At hon samstundis eisini
sá knasandi gott út, gjørdi
tað ikki verri.

Avgjørt eitt av hæddar-
punktunum á festivali-
num.

Dansibanda samkomu

Tað var ongantið
ætlanin, at tað skuldi
verða nýskapandi
ella avbjóðandi, tá
ið Trond Erics fóru á
innipallin í Kelduni.
Tað var góður gamal
dansibandstónleikur
við øllum, sum har til
hoyrir

UMMÆLI

Oddur á Lakjuni
planet@sosialurin.fo

Fríggjadagin var skrái á
Fjarðafestivalinum broytt
nakað, tí at tað var heldur
illfýsið til konsertir á úti-
pallinum. Trond Erics
skuldu tí á innipallin, og tað
tók sína tíð at fáa útgerðina
klára.

Ein steðgur uppá ein tíma
var í skránni, meðan dansi-
bandið úr Noregi gjørdi
klárt. Og so komu teir endi-
liga á pallin. Trond Erics,
sum framvegis bera hetta
navnið, hóast Trond Erik
Grundt sjálvur ikki er við
longur.

Tónleikurin var rættiliga
sterilur og koyrði í tí sama
alla konsertina. Teir spældu
tó einfalda tónleikin heilt
væl – sum ein maskina,
sum hevur gjørt tað sama í
meira enn 20 ár.

Og fólkinum tyktist eisini
at dáma tað. Høvuðsorsøkin
til hetta var kanska, at teir
fyri tað mesta spældu sang-
ir, sum tey flestu kenna úr

samkomuhøpi. Og løttu
løgini vóru spæld einfalt og
beinleiðis, so tað var ikki
trupult at fáa fólkið at vera
við uppá tað. Til kendar,
andaligar sangir sum ”Sam-
band undurfult”, og ”Perlu-
portrið” sang mest sum
allur salurin við á norskurum.

Lars Espen sjarmeraði

Lars Espen Skogvold er
sangari og oddamaður í
Trond Erics, og hann sang

Tann eitt sindur
einsljóðandi, kristni
tónleikapallurin í
Føroyum hevur funnið
eitt frískt íkast í
Martini í Grund

Mynd: Álvur Haraldsen

Ein grundleggjandi annarleiddis Martin

Við skemti, dansi,
upplestri og góðum
tónleiki gav Mart-
in í Grund eina
spennandi og fjøl-
broytta framførslu,
sum boðar frá ein-
um neyðugum og
annarleiddis íkast til
kristna tónleikapallin
í Føroyum

UMMÆLI

Petur Háberg
petur@sosialurin.fo

Martini í Grund hevur spælt
í ymsum bólkum gjøgnum
tíðirnar, men sum einstak-
lingur hevur hann ikki gjørt
so nógv um seg. Men tað
sást ikki aftur fríggjakvöldi-
ð.

Við sjálvsáliti og stórari
innlving stóð hann á palli,
sum um hann ikki hevði
gjørt annað. Tað sást, at
hann treivst í pallljósinum
og nógv roykinum. Millum

sangirnar greiddi hann frá,
hvat teir vóru um á ein oft-
ani skemtingarsaman hátt,
og hetta kom hann eisini
væl frá.

Tónleikurin minti eitt
skifti um Boys In A Band,
men oftari leitaðu tankarnir
til karismatiska Nick Cave.
Eins og Cave, syngur Mart-
in við einari djúpari og ofta
eitt sindur ótamdari rødd.

Mitt í einum sangi fór
götumaðurin av pallinum
og tók ein dans við systir
síni. Eitt annarleiddis og
frískt íkast.

Í einum øðrum sangi fekk
hann hjálp frá Annbritt Poul-
sen, sum sang sera væl og
gav eitt klárt og vakurt
mótspæl til djúpu og villu
røddina hjá Martini.

Spennandi verður at
fylgja unga mannum í
framtíðini. Og hevur ein í
huga, at hetta er fyrsta fram-
førslan hjá Martini og bólki-
num, so var tað ein ómeta-
liga góð byrjan, og ein kann
bara vænta, at framtíðin er
ljós hjá teimum.